

[Yvonne Herløv Andersen]

se, om ikke vi kan forhandle os frem til noget, som giver en garanti for, at noget sådant ikke sker. Noget helbredsbetingset må der ind, men det er klart, at det sociale aspekt også må med.

Så ligger der også en divergens med hensyn til alderen 15 og 18 år. Her kan man godt blive lidt i tvivl, for det kom sig jo egentlig lidt af særforborgens hjemmeboende, der fik invalidepension, fra de var 15 år. Der havde vi i hvert fald fra starten en temmelig stor gruppe, som man havde fokus på. Så er der nogle, der siger: ja men man kommer ud af skolen senere, så hvorfor skulle det være anderledes med den aldersklasse? Hvorfor kan de ikke vente, til de bliver 18 år? Det synes jeg vi skal kigge på, for jeg har ikke noget imod, at man flytter den grænse; i hvert fald skal der nogle meget vægtige argumenter til, før jeg fastholder den på de 15 år. Jeg har ikke rigtig fået noget i hånden nu, som siger mig, at det skal være den grænse, så vi kunne da tale om, hvor den skal ligge. Men under alle omstændigheder skal de forældre have et underhold for de børn, og hvis, som jeg sagde før, kommunerne ikke har det så godt, var det måske bedre, at man var helt sikker på, at de fik det, fremfor at det blev skønsomt tildelt; det kunne jeg godt blive lidt nervøs for.

Så vil jeg gentage, at jeg synes, det lysner meget med hensyn til de to fronter omkring førtidspensionen i salen her, for det er givet, at der bliver et godt resultat ud af det, og der bliver også et samarbejde. Nu skal det bare tage sin tid. Socialministeren har jo været så venlig at komme, når vi kalder, også med de oplysninger, vi har brug for, og det gør han nok også fremover.

Aase Olesen (RV):

Jeg kan berolige CDs ordfører med, at det ikke er os alle sammen, der har det ubehageligt, når man taler om laveste invalidepension. Der er faktisk nogle enkelte partier herinde, som har været ordholdende i det spørgsmål, men det kan man som bekendt ikke bruge til ret meget politisk nu om dage.

Men ellers vil jeg som en kommentar til det, ministeren startede med, sige, at der var stor enighed om målet og en hel del uenighed om midlerne, og at man nok, når man har lyttet til debatten her i dag, må konstate-

re, at der i virkeligheden meget, meget langt er enighed om de principper, man skal gå frem efter, og også ret langt enighed om, hvad vej man skal gå. Der er jo i virkeligheden en meget bred tilslutning til de tanker, som er nedfældet i førtidspensionsreformens betænkning, og så kan man diskutere, hvor langt man kan gå ad vejen, hvor langt økonomien rækker. For mig er det allervigtigste af det, der er sagt herinde i dag, det, som både den konservative ordfører og ikke mindst hr. Erik B. Smith fremhævede, at dette skal gennemføres med et bredt flertal. Det synes jeg at ministeren skal skrive sig bag øret. Ingen kan være tjent med – og slet ikke de grupper, det drejer sig om her – at få gennemført en reform af denne rækkevidde med nogle ganske få medlemmers overvægt til den ene eller den anden side.

Derfor kunne man passende spørge, om de partier, der skal gennemføre det, kan sætte sig hen og forlods blive enige om, hvor mange midler de vil anvende til dette, og så finde ud af, hvad der så er den mest hensigtsmæssige fremgangsmåde. Det kunne man jo opfordre regeringen til at tage initiativ til, for ellers kan det være lidt svært for os andre at finde ud af, om det, man skal sigte på, er en rimelig ordning inden for 184 mill. kr., inden for 440 mill. kr. eller inden for 685 mill. kr. Det kan være noget svært at se, hvor man så skal tage fat, og hvordan man skal lægge niveaet.

Jeg kunne godt tænke mig at stille et andet, helt teknisk spørgsmål til ministeren, for vi er vel enige om, at dette ikke skal jages igennem i stor hast. Men hvor god tid har vi egentlig, hvis vi skal have dette gennemført pr. 1. januar 1984? Er det så ikke ved at være temmelig meget, hvis man skal have tingene proppet i EDB-maskinerne osv.? Og derfor er det jo ikke sikkert, at vi har så forfærdelig meget tid til at gå og lave det store, brede forlig, for jeg synes, at man virkelig skal begynde med at se på, hvad vi egentlig har af midler til det her. I hvert fald vil jeg synes, det er en noget ejendommelig form, hvis man skal se et meget bredt flertal vedtage en meget udgiftskrævende reform for derefter med et ganske lille flertal at skulle hen at hente pengene hjem på store besparelser. Derfor synes jeg, det hænger nøje sammen med, hvad regeringen i øvrigt spiller ud med på det sociale område og på andre områder.